

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 195/2015
17.03.2016.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца-противтуженог Г. д.о.о. из Ј., кога заступају пуномоћници М.И. и Н.Ш., адвокати из Ј., против туженог-противтужиоца Ј. а.д. из М., ради дуга, вредност спора по тужби 1.002.722,00 динара и по противтужби 1.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 7036/13 од 19.02.2015.године, у седници већа одржаној дана 17.03.2016.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.7036/13 од 19.02.2015.године.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Нишу П бр. 1317/11 од 31.05.2013.године, у ставу првом изреке обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом на име дела уговорене накнаде исплати износ од 892.407,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.05.2012.године па до коначне исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев за обавезивање туженог-противтужиоца да тужиоцу-противтуженом на име уговорене накнаде исплати износ од 110.315,00 динара као и у делу у коме је тражено да се тужени-противтужилац обавезе на исплату затезне камате за период од 27.05.2004.године до 03.05.2012.године. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужиоца-противтуженог за одређивање привремене мере. Ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев за обавезивање тужиоца-противтуженог да туженом-противтужиоцу на име накнад штете у виду изгубљене добити исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 25.08.2004.године па до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да на име накнаде парничних трошкова исплати тужиоцу-противтуженом износ од 293.173,14 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 7036/13 од 19.02.2015.године, преиначио првостепену пресуду у ставу првом и петом изреке, тако што је одбио тужбени захтев за обавезивање туженог-противтужиоца да тужиоцу-противтуженом исплати износ од 892.407,00 динара, са законском

затезном каматом почев од 03.05.2012.године па до исплате и одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, а одбио као неосновану жалбу туженог-противтужиоца и потврдио првостепену пресуду у ставу четвртог изреке.

Против другостепене пресуде благовремену ревизију преко пуномоћника из реда адвоката изјавио је тужилац-противтужени, побијајући је у делу којим је преиначена првостепена пресуда због погрешне примена материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. у вези са чланом 486. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који је у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца-противтуженог није дозвољена.

Тужба је у предметном спору поднета 17.10.2011.године са захтевом за исплату 700.000,00 динара, али је у поднеску од 20.06.2012.године тужилац преиначио тужбу повећањем захтева на износ од 1.002.722,00 динара. Противтужба је поднета 06.12.2011.године ради накнаде штете у висини од 1.000.000,00 динара. Првостепени суд је тужбени захтев усвојио за 892.407,00 динара, а одбио за износ од 110.315,00 динара. Противтужбени захтев је одбијен у целости. Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио и за износ од 892.407,00 динара. Ревизијом тужиоца-противтуженог побија се друостепена пресуда у преиначеном делу, односно за износ од 892.407,00 динара, што је и вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде.

Одредбом члана 486. ЗПП, која је измењена одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена, ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора која се ревизијом побија очигледно испод законом прописаног ревизијског цензуса, ревизија тужиоца-противтуженог није дозвољена.

Поред наведеног, по одредби члана 490. став 1. релевантног ЗПП, спор мале вредности у привредним споровима је онај у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. У конкретном случају вредност предмета спора и по тужби и по противтужби не пролази лимит прописан за спор мале вредности у привредним споровима, те ревизија тужиоца-противтуженог није дозвољена ни по одредби члана 478. став 6. ЗПП, којим је прописано да против одлуке другостепеног суда у споровима мале вредности ревизија није дозвољена.

На дозвољеност ревизије тужиоца-противтуженог без утицаја је што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, јер се у конкретном случају на спорни однос примењује Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који није прописивао дозвољеност ревизије у случају преиначења првостепене пресуде, али у споровима мале вредности ни то преиначење не би утицало на дозвољеност ревизије.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 404. релевантног ЗПП одбацио ревизију тужиоца-противтуженог као недозвољену.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**